



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 72

10 II

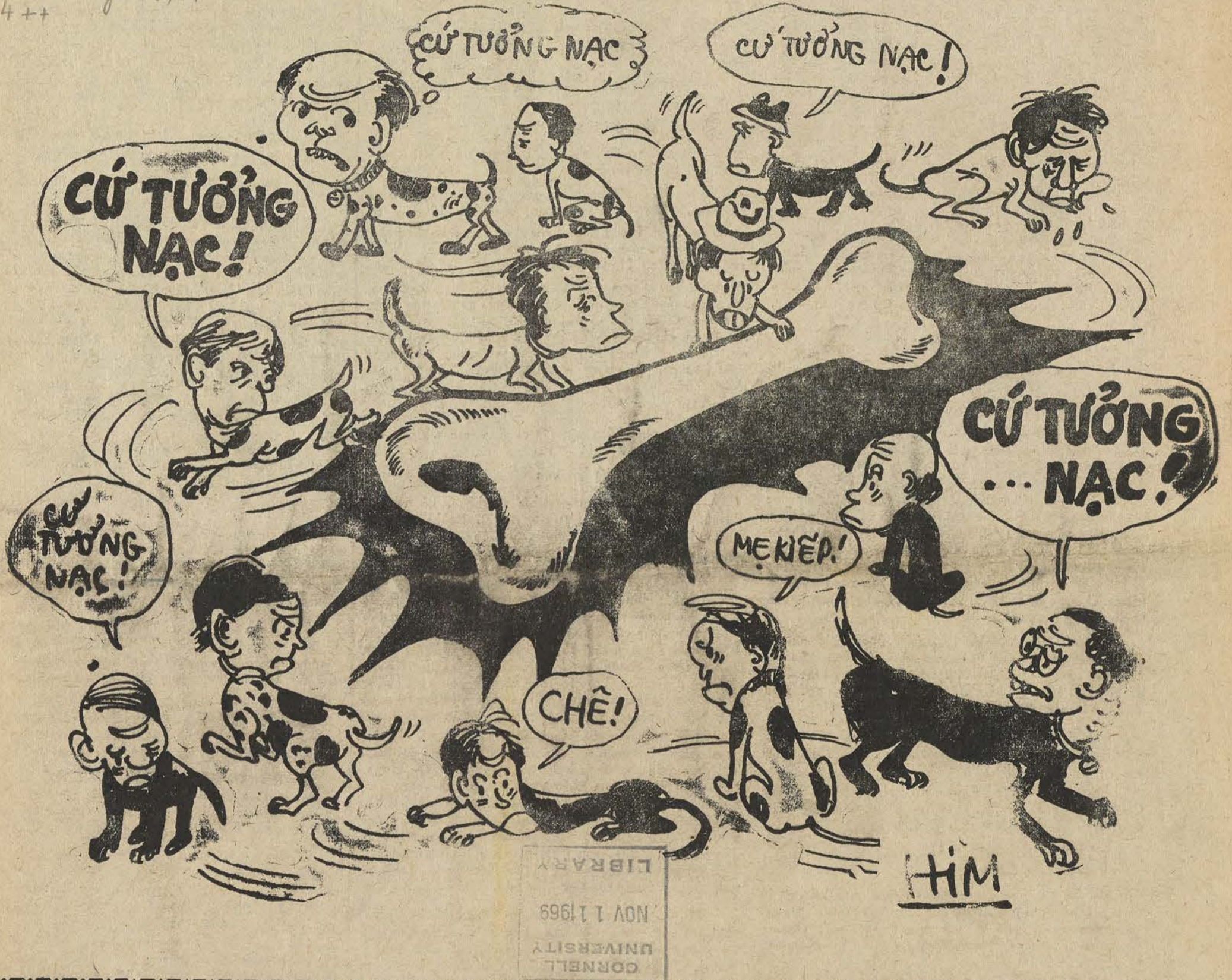
TUẦN LỄ TỪ 30.7 ĐẾN 6.8-1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C94++
72
jul 30, 69



CON ONG và APOLLO 11

Bài của Ngoại Trưởng THẬP THÀNH (trong Nội Các Dười Uoi)

Nước đàn anh Tập Chúng Coóc — theo thuyết chính danh của Không Tử thì ta không có quyền gọi Tập Chúng Coóc là nước bạn đồng minh — vừa bỏ ra cơ

man là đô la xanh để đưa người lên phá trình em Hằng (xin ông Tony đừng ghen bậy) và mang về ít đá tở ong mua vui cho dân Mỹ. Khi 1 dân tộc đang di dân tới chỗ phá sản tinh thần, mất tin tưởng chế độ, lấy hip pi làm đạo sống, mượn LSD, morphine, cần sa tiêu khiển thì cái sự vừa mua vui vừa gây tin tưởng lại và tạo ra hành diện mới là điều tối cần thiết của các nhà lãnh đạo Wall Street. Giá trị của mấy cục

đá mặt trắng là ở chỗ đó. Và chỉ có thế. Dân chúng Mỹ đã hãnh diện ra rít. Đám nhân loại bầy nhầy không được ăn cái giải gì cũng hãnh diện lây. Kỳ thấy mẹ. Ở Giáo Chỉ ta, người người lớp lớp đang đi coi triển lãm thành quả Apollo 11. Hoan hỉ vô cùng. Riêng anh em Con Ong coi Apollo 11 như «no pa». Bởi vì rằng thì là chiến tranh tương tàn còn đó, cái chết nghẹn ngào, túi nhục còn đây. Đây là đôi

rách. Nọ là xâu xé. Tham nhũng chưa hết. Bất công vẫn đây. Hãnh diện lây ở cái khở nào? Một ngày không đi làm là một ngày hứa hẹn ăn cơm ở tiệm Bà Cả Đợi. Hóa cho nên rưng rưng. Phải chi Apollo 11 phóng lên, bọn mọi Cộng Sản hết ngoan cố, thanh bình trở về quê hương khốn khó Giáo Chỉ thì lũ Con Ong cũng bóp bụng... hậu chiến mà hân hoan Apollo 11.

Đảng này, cái hân hoan của thiên hạ không phải cái hân hoan của mình. Và cái hân hoan ấy không đem lại cho mình chút hạnh phúc còm, chút tin tưởng nhỏ. Thì hơi sức đâu mà hân hoan Hời những anh tiêu nhược quốc cò võ thành quả Apollo 11, các anh ngu bỏ cha đi ấy.

THẬP THÀNH

(Ngoại Trưởng Nội Các Dười Uoi)

không có phùng hoan

Đời xuân thu có người Mạnh Thường Quân nổi tiếng hiếu khách. Vì giàu. Vì nhiều tham vọng. Mạnh Thường Quân mở rộng cửa dinh đón nhận đủ hạng người đói rách mà bao bọc thù tạc. Hiền sĩ tìm tòi. Giang hồ tứ chiếng tìm tòi. Chấn thì đi. Vui ở lại ăn bám. Lâu lâu dờ trở suy tôn, ngợi ca công đức và sự nghiệp. Khi Mạnh Thường Quân được vua Tề phong làm tướng quốc (thủ tướng đó, nặng ký ló lăm) tân khách nổi đuôi mà theo phò. Có đứa «bóc xê la bút» còn tuyệt diệu hơn tổng trưởng Tôn Thất Thiện «bóc xê la bút» nịnh Tổng Thống và Thủ Tướng khi nhận giải văn chương Nô ben Ma ní ! Bởi vậy mới xảy ra cái sự «chia dề dãi». Thượng đẳng gọi là đại xá, trung đẳng là hạn xá, hạ đẳng là truyền xá. Đại xá được ăn thịt ngỗng xe. Hạn xá được ăn thịt nhưng không được ngồi xe. Truyền xá thì chỉ được ăn cơm rau, cóc có thịt cá. «Bóc xê la bút» giới mời lên hàng thượng đẳng.

Có kẻ sĩ mặc áo rách, chân đi giày cỏ đến xin yết kiến Mạnh Thường Quân. Dĩ nhiên, không bị chờ như một thằng nhà báo A Nam đến yết kiến ông Tổng trưởng. M.T.Quân không bắt gửi căn cước, lục soát và ghi vào phiếu tiếp khứa rồi đeo thẻ vào khuy áo trước ngực như điểm đi lục xì mới được gặp Tổng trưởng. Ông tiếp ngay, niềm nở :

— Tiên sinh có điều chi dạy bảo ?

Kẻ sĩ áo rách nói :

— Tôi người nước Tề, tên Phùng Hoan, nghèo xơ xác, nghe tiếng ngài yêu hiền mến sĩ nên đến đây hầu hạ.

Bên xếp Phùng Hoan vào hạng truyền xá tức là hạ đẳng. Phùng Hoan trên răng dưới khổ, có mỗi thanh gươm không vỏ phải lấy giây buộc đeo sau lưng, thường vừa ăn vừa vỗ gươm hát : «Về đi thôi, ăn cơm không cá chẳng thịt». Mạnh Thường Quân đọc báo cáo, đưa Phùng Hoan lên hàng hạn xá. Phùng Hoan ăn xong lại vỗ gươm : «Về mẹ nó đi thôi hề, đi đâu không có xê». Mạnh Thường Quân nâng lên hàng đại xá. Phùng Hoan được cấp xê, đi bát suốt ngày, tối mới về. Vẫn vỗ gươm : «Về đi thôi, dềch ai dùng mình giúp việc». Mạnh Thường Quân tỏ vẻ khó chịu. Nhưng Phùng Hoan từ đó không hát nữa.

Một năm sau, khách khứa đông quá, bổng lộc không chu cấp nổi, Mạnh Thường Quân phải đem tiền cho dân ấp Tiết vay để lấy lời nuôi tân khách. Dân chúng ì ra, dềch trả vốn, lãi. Phùng Hoan được sai đi đòi nợ. Đến nơi, họ Phùng mở tiệc mời con nợ và phán :

— Ai nợ quan tướng quốc trả nời thì trả đi, chưa có tiền thì làm giấy khất, nghèo khổ quá có thể dốt giấy nợ.

Dân chúng cảm ơn Phùng Hoan, tri ân Mạnh thường Quân. Phùng Hoan thu không đủ tiền nợ nhưng cũng được khá. Mạnh Thường Quân trách :

— Tiên sinh hại tôi rồi !

Phùng Hoan đáp :

— Tôi thu cho quan tướng quốc hai món lợi một là tiền, hai là đức. Ấp Tiết là đất phong của quan tướng quốc, dân chúng ở đó sẽ cùng quan tướng quốc chia xê vui buồn, nếu không có hành động ấy, đâu phải là bậc hiền sĩ.

Mạnh Thường Quân gượng gạo cảm ơn. Ít lâu sau, vì mắc kế ly gián của nước Tần, vua Tề mời Mạnh

Thường Quân về ngồi chơi xơi nước ở Ấp Tiết. Tân khách ba hạng đại, hạn, truyền xá ng... tin họ Mạnh bị thụ tướng ấn, phú lĩnh hết. Chỉ còn Phùng Hoan vẫn theo phò.

Mạnh Thường Quân về ấp Tiết, trẻ già trai gái xô nhau tiếp rước dâng rượu thịt. Mạnh vỗ vai Phùng, cảm khái :

— Ngày nay mới biết việc thu ĐỨC của tiên sinh là cao kiến.

Phùng Hoan nói :

— Chưa hay đâu, cho tôi l cõ xe, tôi sẽ làm cho ngài được trọng dụng ở Tề.

Phùng Hoan có xe, phóng sang Tần du thuyết. Vua Tần vẫn mê Mạnh Thường Quân, bèn hoan hô mời họ Mạnh qua Tần. Phùng Hoan lại nhấn hết ga về kinh đô Tề vào đầu hót mí vua Tề và dọa Tần sắp «bóc» Mạnh Thường Quân. Hễ Tề mất họ Mạnh là mất luôn cả nước. Vua Tề sợ toát mồ hôi, nhưng lòng chưa tin, cho người đến biên cảnh dò xét. Thì quả nhiên thấy nước Tần đem xe cộ rầm rộ đến đón Mạnh Thường Quân. Sứ giả về phi báo, vua Tề lập tức sai Phùng Hoan cầm cờ Tiết rước Mạnh Thường Quân về phong làm tướng quốc như cũ. Lại phong thêm đất ở ấp Tiết. Các tân khách phú lĩnh, hay tin, kéo về cả lũ. Mạnh Thường Quân than thở :

— Các tân khách mặt chó cả hay sao mà còn trở lại ăn hại dãi nát ?

Phùng Hoan triết lý còm :

— Ở đời, kẻ trung nghĩa rất hiếm, kẻ xu phụ thì nhiều. Tỷ như một phiên chợ đồ thị. Buổi sớm người ta chen lấn đông nghịt, đến chiều tối vắng ngắt như bãi tha ma, ngài còn lạ lùng gì việc thế sự. Xin ngài chớ cố chấp.

★ ★ ★

Tóm tắt chuyện người Phùng Hoan đề nghị về những ông chính khách tân xuân thu. Nhất là những ông chính khách trong mấy cái đảng hầu quanh ánh hào quang của Tổng thống Nguyễn văn Thiệu. Hãy làm ơn nhìn rõ một lần nữa những khuôn mặt Mã Giám Sinh, Sở Khanh chính trị của những Trương Công Cửu, Nguyễn gia Hiến, Phạm Thái (không phải Phạm Thái Đại Việt hôm qua và Cấp Tiến hôm nay) v.v.. Và trông tượng những bản mặt của lũ tân khách của Mạnh Thường Quân bỏ chủ lúc hoạn nạn và lại muối mặt lần về xỉ phần ăn hại dãi nát. Tôi thấy chán nản đọc cái út trên nhật báo Xây Dựng. «Điều hầu Nguyễn Gia Hiến nhưn như con chi chi và bỏ câu hơn ai hết.» Có nghĩa là, trong khi một số nghị sĩ bảo Tổng thống vi hiết về lập trường hòa bình 6 đềm, ông nghị sĩ Nguyễn gia Hiến không công lập trường của Tổng thống! Đề hy vọng l cái ghé tổng trưởng tương lai. Vì, chủ tịch Lực Lượng Đại Đoàn Kết nay đã là một vệ tinh hạng bét của hành tinh Liên Minh Dân Chủ Xã Hội.

Tôi không muốn nhắc lại vụ Phật giáo chống hai tướng Thiệu — Kỳ năm xưa và cố quên cái sự gây máu ăn phần của lãnh tụ Vũ Hồng Khanh tại miền Trung. Nhưng tôi có quyền nghĩ những ông chính khách của năm đảng có thực lực (cần xét lại) đang đứng co ro dưới trướng Tổng thống Thiệu giống hệt bọn tân khách một lần bỏ đi và trở về với Mạnh Thường Quân khi biết Mạnh Thường Quân được phục hồi quyền uy. Và đủ sức phát chân danh vọng ! Không có Phùng Hoan trong đám tân khách tân xuân thu. Chỉ có lũ thời cơ trục lợi và làm bản người bao bọc chúng. Làm ơn điểm cho tôi một mặt chính khách theo ông Nguyễn cao Kỳ hôm nay. Tôi bỗng muốn nói lời Phùng Hoan nói với Mạnh Thường Quân. Đề an ủi ông Nguyễn cao Kỳ. Và tôi chợt xúc động hay tin các ông Nguyễn văn Bổng, Nguyễn ngọc Huy, Phạm Thái (Cấp Tiến) thanh minh rằng không tham gia nội các cải tổ sâu rộng.

Câu cuối cùng của bài báo bắt dặc dĩ này tôi muốn cầu chúc các nhà lãnh tụ gặp được một Phùng Hoan. Vâng, chỉ cần một Phùng Hoan là đủ tạo nghiệp lớn.

THƯƠNG SINH

I.— XẾP BUỒN EM CÓ VUI ĐAU BAO GIỜ !

LỜI NÓI ĐẦU — Xuân Tóc Đỏ là một nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết «Số đỏ» của cố Văn Sĩ Vũ Trọng Phụng. Mông sử Xuân, một thằng ma cà bông, l đứa không cha không mẹ, lại vẫn dốt vô rớt, nhưng nhờ có những cơ hội thuận tiện, những ngẫu nhiên kỳ lạ, mà bỗng chốc đã trở thành một con người có địa vị trong xã hội, đến nỗi rằng ngay đến Nhà Nước cũng phải nể vì, và các nhà trí thức như đốc tờ Trục Ngồn, rồi ông Típ-Phò-Nờ cũng phải kiêng nể, bởi lẽ họ định ninh rằng Xuân Tóc Đỏ là một nhân tài thật sự.

Cuốn «Số đỏ» ra đời cách đây đã gần bốn chục năm, nhưng nhân vật Xuân Tóc Đỏ tưởng chừng như vẫn bất diệt với thời gian.

Từ sau cuộc cách mạng tháng tám, nhất là trong khoảng từ mười lăm năm trở lại đây, tại xứ Mít thân yêu của chúng ta, đã nảy nở ra biết bao nhiêu là Xuân Tóc Đỏ,

Những Xuân Tóc đỏ trên địa hạt chính trị.

Những Xuân Tóc đỏ trên địa hạt văn hóa.

Và những Xuân Tóc Đỏ trên các lãnh vực kinh tế, Quân sự, Xã hội.

Người ta đã đã thấy các loại Xuân Tóc Đỏ múa gậy vườn hoang một cách ghê gớm ! Nhưng giữa Xuân Tóc Đỏ hôm nay với Xuân Tóc Đỏ ngày xưa đã có một điểm khác biệt như thế này : Xuân Tóc Đỏ trong Số đỏ thì, tuy láu cá dầy, nhưng nó vườn còn có cái bản chất đôn hậu, thật thà. Nó biết thân biết phận là một đứa dốt nát, còn Xuân Tóc Đỏ bi giờ thì lại vô cùng giáo quyệt, cũng dốt nát dầy nhưng lại cực kỳ thông minh. Do vậy, nó có thể là một hạng người rất nguy hiểm đối với xã hội.

Trong thiên tiểu thuyết phóng sự này, độc giả sẽ có thể nhận thấy cả chục tên Xuân Tóc Đỏ.

Những Mr. Spring Red Hair đang làm mưa làm gió ở trên mảnh đất còn mịt mù khói lửa này.

oOo

Nếu theo đúng như cái định nghĩa : «Cách mạng là những thủ đoạn và mưu mô để giành giật và gìn giữ lấy một chính quyền», thì những biến cố xảy ra trong cái năm con Trâu này đã có đầy đủ những yếu tố để gọi là một cuộc cách mạng.

Một cuộc cách mạng không đổ máu. Hoặc giá nếu có đổ máu đi chăng nữa thì cũng chỉ là một sự đổ máu trong vòng hợp pháp. Người chết không bao giờ biết nói cả, như thế thì còn mở miệng kêu oan làm sao được nữa !

Bầu trời hôm ấy chịu nặng những mây xám. Nó như l cái vành khăn tang vì đại úp chụp xuống cái không gian lúc nhúc những người ngợm này. Không khí của chiến tranh sặc sụa khắp mọi nơi y như là mùi ê te trong các bệnh viện.

Và trong khi ấy thì những vụ đời đời đã diễn ra. Những vụ tổng cự nghênh tân mà dù cho đến những kẻ ngu si đần độn, một chữ cần làm đời không biết cũng có thể tiên đoán ngay được từ hàng bao nhiêu tháng trước.

Trong một văn phòng làm việc của người Nhà Nước, ông Sĩ-Gô-Nhơ hai tay dút túi quần đi đi lại lại, nét mặt dăm chiêu, thỉnh thoảng lại thở dài sườn sượt. Ông liếc mắt nhìn những đồ vật vô tri, vô giác ở bốn chung quanh. Từ cái bàn sắt có tám kính dầy 5 ly mà phía dưới ông đã lờng vô đó cả chục bức hình đủ cỡ. Hình ảnh hôm đến nhậm chức, rồi những vụ đi «xem dân cho biết sự tình», những vụ được gán mẽ dầy dờ ghe, dờ boá. Nhưng hiện ngang nhất và oai dững nhất là bức hình hai tay ông chống lên hàng dề ra huấn thị cho các thuộc viên.

Ông Sĩ-Gô-Nhơ bước lên hai bước, sửa lại tấm bả đồ bàn hạt. Nhìn những cái bình kỹ hà, những đường ngang ngo dọc in trên giấy, ông đã hình dung ra trước mắt cái cảnh phở phờng thu nhỏ lại.

Mỗi tuần bạn phải làm gì ?

Thứ Năm : Đọc CON ONG

Thứ Sáu : Đọc TUỔI NGỌC

Thứ Bảy : Đọc SAIGON DIỄN ĐÀN

Chủ Nhật : Ôn lại cả ba tờ

LỚP TOÁN LÝ HÓA

HUỲNH-NGỌC-TIỂU

1-8-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HỀ

Thất - Lục - Ngũ - Tứ - Tam AB - Nhị AB

GHI TÊN TẠI :

25 Ngô tùng Châu—Gia Định(Trường Tân Khoa)

196, Trần quang Khải (Trường Tân Thạnh)

631, Trần quốc Toản (trường Quốc Toản)

268/1, Lý Thái Tô (trước cửa trường Pétruský)

phan nghị

XUÂN TÓC ĐỎ

Ông hồi tưởng lại cái đêm xa xưa nào đó, trời đầy trăng và có cả một đại dương tinh tú ở phía xa tắp, tưởng chừng như là ở một thượng tầng không gian nào khác, đứng trên thượng lương, ông nhìn bao quát khắp nơi. Trong cái giây phút cao hứng ấy, một ý nghĩ rất đại dật và cũng rất phong kiến đã len lén chế ngự tâm hồn ông.

Vâng, ông Si-Gô-Nhơ đã có cảm tưởng rằng, cái đám thị dân bướng bỉnh hay tung ra những tin đồn láo khoét, hay chống đối bằng mồm và chuyên môn chống đối bằng mồm ở trong phòng kín hoặc ở mấy tiệm cà phê cà pháo kia, chính là cái đám thần dân của ông, còn ông thì là chủ nhân ông cái vương quốc bé xít này.

Nhưng mà ôi thôi ! Bị giờ thì thời oanh liệt nay còn đâu !

Ông Si-Gô-Nhơ liếc mắt nhìn đồng hồ.

Chỉ còn mười lăm phút nữa cái giảng san gấm vóc tiêu điều hoa lá này sẽ lọt vào tay người khác. Ông sẽ phải Sayonara cái bàn có lồng kính thân yêu, cái ghế có trục quay ở phía dưới, để thỉnh thoảng ngồi buồn tình, có thể quay đi quay lại. Cơ đồ nhà Hán phút chốc đã tan rành ra mây khói. Vì ai mà xã tắc ngửa nghiêng, sinh linh đồ thán ? Vì ai ?

Một cái tích tắc bốc đồng đã khiến ông Si-Gô-Nhơ của chúng ta nổi máu anh hùng Tàu, quát to lên một tiếng « Vì ai ? » rồi dấm tay xuống bàn một phát.

Ngài loong toong ngồi gác ở ngoài cửa, đang chú

mũi nghiên cứu « Tiểu Ngao Giang Hồ » nghe thấy tiếng động bên giát cái mình. Mấy bữa rày, thấy mặt xếp buồn thiu, anh ta cũng chả có vui cái nỗi gì ! Bởi lẽ như câu phương ngôn của ta đã từng nói : « Xếp buồn em có vui đâu bao giờ ! »

Thật thế các ngài ạ ! Mỗi khi tới yết kiến một vị to đeu nào, trước hết xin các ngài hãy làm ơn làm phúc cũng như làm giàu, nhìn cái bản mặt của anh chàng có nhiệm vụ dẫn ngài vào. Nếu mặt mũi anh ta tươi tỉnh, hí hửng như Ngô được vàng thì đó là cái điềm của sự tốt lành. Công việc của ngài sẽ có thể trôi chảy được chín phần mười. Nếu mặt anh ta lăm li như chó ăn vụng bột thì thế nào công việc cũng có sự trắc trở. Nhưng nguy ngập nhất là gặp một bộ mặt buồn sọ, cái bộ mặt của xe đò dấm ma Đức Bảo hay hãng TôBia. Trong trạng huống ấy, xin ngài chớ có vô. Cứ từ từ chờ vài ngày nữa vậy.

Tuy nhiên, nếu các ngài chịu khó lục vấn thuộc hạ của xếp cũng thu lượm được nhiều vấn đề hay hay.

— Xếp có tiếp ai ở trong không ?

Tức thì ngài sẽ nhận ngay được một sự từ chối quyết liệt :

— Bữa nay xếp không có tiếp ai hết. Ngay khi bước chân vô bua-rô, xếp đã chỉ thị cho tôi như thế rồi.

— Việc nước đa đoan hay sao ?

— Tôi là cấp dưới, làm sao mà biết được. Nhưng chắc là có công chuyện chi quan trọng lắm.

— Sao anh biết là quan trọng ?

— Thì sáng nay xếp không có uống cà phê mà. Tôi vừa mang cà phê vô thì ông gạt phắt biểu mang ra ngay lập tức.

— Vô lý ! Không uống cà phê mà lại là một điều quan trọng.

— Cái gì bất bình thường đều dẫn tới một sự việc quan trọng. Tôi hầu hạ ông cả mấy năm rồi, tôi biết rõ lắm. Sáng nào tới đây, tôi cũng phải pha cà phê cho

ông uống, thế mà đột nhiên sáng nay ông hồng uống, tất nhiên là phải có sự gì bất bình thường. Hơn nữa, về mặt lại buồn thiu. Ông cứ nom cái bản mặt của tôi đây này thì cũng đủ rõ.

Lại nói về ngài loong toong sau khi nghe thấy tiếng đập bàn liền bật dậy như một cái lò xo rồi cúi ngay xuống tiêu thuyết kiểm hiệp vào trong ngăn kéo. Đoạn anh ta khom mình ghé mắt nhìn vào cái lỗ tròn tròn bé tí ở phía dưới ổ khóa.

Cái lỗ này dĩ nhiên không phải là cái lỗ để nhòm tấp ló ! Xin các người chớ có giàu tưởng tượng. Anh chỉ muốn coi xem đã có sự gì xảy ra ở bên trong. Đó là một phát minh ghé gớm của ngành loong toong và cận vệ. Chính nhờ có nó mà họ có thể lựa chiều đón ý sau khi đã quan sát và chiêm ngưỡng cái vẻ mặt của các ông xếp.

(CÒN NỮA)

con ong

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

Mục này được mở ra từ lâu, nhưng vì không lúc nào có đất, nên đành gác lại. Nhiều lúc nhìn một núi thư từ của độc giả gửi về, rồi lòng cứ áy náy, thắc mắc, hồi hận vì không trả lời được.

Hôm nay, xin được tí đất, nên làm công việc đối thoại với người sạch. Vì thư nhiều quá, nên chúng tôi loại bớt, sẽ không trả lời những lá thư :

— nói về những chuyện quá cũ, mà báo hàng ngày đã giải đáp quá nhiều rồi.

— những chuyện văn võ như vấn đề quân dịch, kết bạn, hỏi ngày tháng, nhờ kêu nài với chính quyền về những oan ức có tính chất riêng tư, Tuần báo Con Ong không hoạt động trong phạm vi này.

— Và những lá thư viết về DB Ngô công Đức và tập đoàn Tin Sáng. Chuyện đã qua rồi, nên để qua luôn, nhắc lại nữa làm chi. Hãy chôn chặt danh từ Ruồi Tái Béo, đừng làm cho nó sống lại nữa.

Vậy bạn nào không thấy mình được trả lời, xin hiểu cho rằng thư các bạn, tuy có đến tay chúng tôi, nhưng thuộc vào ba loại bừa bối nêu trên. Cảm tạ.

Bạn SÓNG BIÊN (KBC 3005). Độc Cà kê đề ngỗng kỳ trước, chắc bạn đã vừa ý.

Xin cứ tiếp tục gửi về. Chúng ta còn phải hỏi thăm tới ông * Đôn * Tổng rất nhiều lần nữa. Năm ở đồn lẻ có buồn lắm không ?

BẠN LÝ VĂN TÂM (S.G) Những chuyện về bằng hữu, và những chuyện về mây ông tu bíp khám bệnh cho công chức của bạn hấp dẫn lắm. Ông bác sĩ ở nhà thương Thanh Quan vừa thấy ông công chức đẩy cửa vào phòng, đã vội cầm bút rồi hỏi muốn nghỉ mấy ngày, ông bác sĩ ở nhà thương Chợ Rẫy, sợ vì trùng đến nỗi bắt bệnh nhân phải đứng xa ít nhất là 2 thước, tới bây giờ chúng tôi mới được nghe. Sẽ đề cập tới chuyện này nếu có dịp viết. Thân mến.

BẠN LÊ MẬU THIÊN (KBC 4465).— Sẽ viết về vấn đề quân nhân loại 2 của bạn trong số tới. Xin đón coi. Thân.

BẠN SVKH (Saigon).— Mất mười lăm phút, để nhớ lại bữa tiệc, nhân dịp đặc cử của ngài dân biểu, mà không nhớ ra bạn. Chắc có lẽ hình ảnh của bạn bị hình ảnh của nàng Lam thiên Hương chiếm chỗ mất rồi. Nhưng không sao, vì rồi đây chúng mình sẽ gặp nhau nữa. Bạn đừng lo, đại vương của chúng ta cũng không đến nỗi nào, chúng có là lời

của Lò Túc vẫn được đại vương lắng tai nghe. Rảnh, nhớ ghé tòa soạn vào buổi sáng. Chuyện của ông Ngoại thì cũng nên... mặc kệ. Ông ta vừa nhận được một cú đá vào giữa mặt rồi đấy. Cám ơn !

BẠN LÊ KÝ THƯƠNG (KBC 4465).— Bạn ở cùng một KBC với Bạn Lê Mậu Thiên ? . Chuyện ở Tân khu Ninh Thuận và ba SVSQ đi xin cơm Nhà chùa, có thể viết thành một truyện ngắn hấp dẫn và đặc sắc. Chúng ta cứ để yên ông thầy chùa, đi xe 403, tính chuyện áp phe, rồi sẽ có một ngày đẹp trời, chúng ta sẽ mó đở Người. Bạn trách tôi là chỉ nói về lính đã hành nghề, mà không nhắc tới lính nhà trường. Nhưng theo tôi nghĩ thì lính nhà trường, còn nằm trong cái kỷ luật quân trường, nên cũng khó nói. Chúc bạn vui vẻ, bớt chất bi quan.

BẠN DƯƠNG MAI (TĐ 30/BDQ). Bài thơ của bạn hay lắm. Nghèo đến nỗi không có 10 tỷ để mua Con Ong, thì thật quá buồn. Bài thơ của bạn ghi tặng hai bạn Ngọc, Thuật chúng tôi không đăng, nhưng cũng ghi lời tặng lên đây để làm vừa lòng hay người bạn nghèo của bạn.

Rất thân.

BẠN TRỊNH PHONG VŨ (ĐÀ LAT) bạn hiền làm ý chúng tôi. Chúng tôi không đã kích thơ văn tiền chiến vì thơ văn tiền chiến đã được ghi trong chương trình giáo dục : Chúng tôi chống việc phổ biến rộng rãi ra ngoài dân chúng, kêu gọi nên hạn chế, chỉ nên phổ biến nơi học đường với tính chất những tài liệu tham khảo. Bạn nói rất đúng. Người đàn bà miền Bắc ru con bằng thơ Nguyễn Bính. Chúng tôi cũng đồng ý rằng, cho tới bây giờ, thơ về tình yêu chưa ai qua mặt được Xuân Diệu, về lục bát, chưa ai bằng Huy Cận, về hai hước, chưa ai có thể khuyh đảo được Tú Mỡ, Và những bài hát đầy chất lãng mạn của Đoàn Chuẩn và Từ Linh, tới bây giờ, người ta vẫn thích hát. Nhưng không phải vì vậy mà cho xuất bản 1 cách tầm lùm, bừa bãi, rồi bán một giá quá rẻ để các tác giả hiện đại phải chật vật lắm, mới kiếm được nơi in sách và phát hành. Chúng tôi không yêu cầu cấm, mà chỉ đề nghị nên hạn chế, nhất là chỉ nên phổ biến ở học đường với tính chất tài liệu. Thế thôi ! Rất cảm ơn bạn !.

BẠN LÊ NGỌC (THŨ THŨA) : Rài độc tạm nghỉ vài kỳ Phòng Tích nó muốn thế, vì Hội Đười Ươi hiện nay đang nghỉ hè. Rất hân hoan khi đọc những ý kiến xây dựng của bạn. Bạn góp ý là nên thu thập tất cả các truyền đơn và bích chương của các vị dân biểu, rồi đăng lên, có thêm tí tạo lời bàn. Đồng ý, chúng tôi sẽ làm việc đó trong số đặc

biệt Con Ong hai tuổi. Thân, BẠN THANH KHÙNG (Saigon) : Cảm ơn về những lời khen. Cứ viết Gái Hàng rồi gửi về cho Gái Sĩ. Nếu gái đúng vào chỗ ngứa, là một điều đáng hoan nghênh chứ ! Thân !

BẠN NG. TÔ CHÂU (Bào Lộc).— Chuyện về Ông Đạo Nhỏ cũ quá rồi. Những lời mà chú nhỏ tiên đoán đã trật lất hết. Đề thì giờ mà học, đừng để ý đến tiên tri hay sấm ký. Chiến tranh đã kéo dài cả hai chục năm thì dù cho có sao chăng nữa thì cũng thế thôi ! Thư viết hay lắm.

BẠN TR. MINH CHỌC (Ban Mê Thuột).— Lý do của một cuộc đấu võ giữa bà Hoa và ông Nái, các nhật báo đã tường thuật đầy đủ. Xin bạn tha cho chúng tôi công việc tương thuật và có lời bàn. Đúng như vậy. Hai ông bà nay mà đập lộn thì chỉ có lợi cho ông Đoàn Văn Cương. Thân mến.

BẠN HẮC Y LÃO (VŨNG TÀU).— Đã góp ý vào bài « Khi dân biểu khai gia phả ». Tôi cũng rất bất mãn khi ông ta huênh hoang tuyên bố là anh ông ta có thể giúp cho VNCH, MTGP, BV sớm hòa đàm trực tiếp. Mẹ kiếp, làm tôi có chức Đại úy Việt Cộng mà lớn lối ghê. Cứ viết tiếp gửi về. Thân.

BẠN THUẬN MŨ NẬU (KBC 3513).— Không là họa sĩ mà vẽ như vậy là đẹp quá rồi. Không thể thay thế vì đã quen mắt, Nhưng cũng giữ lại để có dịp sẽ làm bản kèm c.o một mục mới nào mà độc giả đề nghị. Chúc mau lành bệnh.



NOC ĐỘC

Chủ nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cò Giám đốc chính trị Ma Cạo

chánh phủ cải tổ là CHÁNH PHỦ MẠNH, HAY « XÀ BÀN »

* Các «lãnh tụ» chính trị đang chạy chọt lung tung, «cầm nhầm» khối viên của nhau, chửi nhau loạn xạ.

Kể từ hôm Tổng Thống tuyên bố cải tổ Chánh Phủ đến nay, đã được hơn mười ngày. Nhưng chỉ có mỗi một đứa con mà hai ba « mẹ » cùng muốn đẻ, nên «rận» mãi chưa ra.

TT Thiệu quyết định thành lập một Chánh Phủ mạnh, với sự tham dự của các chánh đảng có thực lực. Và muốn rằng Thủ Tướng Chánh Phủ phải là một người được sự ủng hộ của đa số nghị sĩ và dân biểu tại quốc hội, để tránh tình trạng nay Thủ Tướng bị gọi ra Quốc Hội nghe xỉ vả, mai Tổng trưởng bị lôi ra quốc hội «xát xà bông»

Thủ tướng Hương cũng đồng ý cải tổ Chánh phủ — nhưng muốn lập một CP khác theo ý mình, chứ không muốn một CP gồm đại diện các chánh đảng như chủ trương của Tổng thống. Giới thân cận TT Hương (báo Thời Đại) thì cho rằng một Chánh phủ chia ghế cho các chánh đảng là « Chánh phủ xà bàn ».

Vậy Chánh phủ sắp tới là « Chánh phủ mạnh », hay « Chánh phủ xà bàn » ?

MẠNH HAY KHÔNG MẠNH ?

Trong lúc này, lập 1 Chánh phủ mạnh là cần thiết. Không mạnh, không thể ổn định được tình thế.

Nhưng làm sao cho mạnh ? Tổng thống bảo chánh phủ muốn mạnh phải có sự tham dự của các đảng có thực lực, để lấy hậu thuẫn nhân dân.

Nhưng Chánh phủ chính đảng có thể mạnh mà cũng có thể rất yếu.

Mạnh khi đảng đứng ra lập chánh phủ là một chánh đảng có hậu thuẫn cả trong nhân dân (đảng viên) lẫn trong quốc hội. Ví dụ ở bên Nhật, bên Anh v.v... khi sẵn có hậu thuẫn, chánh phủ có thể mạnh tay trong mọi lãnh vực mà không sợ bị lật đổ.

Nhưng CP chia ghế cho nhiều đảng, là một CP yếu như sên, Đảng nào cũng chỉ lo cho quyền lợi của đảng mình, lo đưa đàn em «tiếp thu» những chỗ béo bở tại những nơi dân anh vừa chiếm được ngói đầu bộ. Càng đảng có thực lực càng chết. Vì phải cần nhiều tiền, phải lo cho nhiều đàn em. Thủ tướng tương trong một Chánh phủ mà mỗi bộ một đường lối riêng, các ông Tổng Trưởng dán trên ngực khẩu hiệu to tướng «đang trên hết», thì Nội

Các đó sẽ như thế nào ? Một bộ máy nếu có trục trặc mà chạy tà tà, thì còn lâu mới tan hoang. Một bộ máy nếu trục trặc mà mờ hết cỡ, bánh xe nào cũng chạy thật lực và mỗi chiếc chạy về một phía, thì phá phách chẳng mấy chốc.

XÀ BÀN HAY KHÔNG XÀ BÀN ?

Một CP chia ghế một cách bừa bãi, như kiểu CP « liên hiệp đảng phái » trước đây, thì đúng là CP xà bàn, chỉ dùng để lót đường. Nhưng nếu các chánh đảng có cùng chủ trương, chịu đứng chung với nhau biết hy sinh quyền lợi «riêng» cho quyền lợi quốc gia, dưới quyền lãnh đạo của một Thủ Tướng có đủ khả năng «nắm» được cái đảng, thì Chánh Phủ sẽ không phải là Chánh Phủ xà bàn.

Một «Chánh Phủ chuyên viên» nếu quy tụ được toàn những chuyên viên có khả năng, tâm đầu ý hiệp, dưới quyền lãnh đạo của Thủ T. cũng có khả năng là một chánh quyền mạnh hơn « chánh phủ xà bàn ». Nhưng nếu một chánh phủ chuyên viên, mà toàn chuyên viên thuộc hạng « đất sét », thì lại thua xa «xà bàn».

CẦM NHẦM LUNG TUNG

Nghe nói, Thủ tướng Trần văn Hương vẫn tiếp tục xúc tiến việc cải tổ chánh phủ, trong khi Tổng thống cũng mở những cuộc thăm dò về cải tổ chánh phủ.

Hình như T.T. Thiệu đã chọn tiêu chuẩn hậu thuẫn tại quốc hội để biết ai có thực lực, ai không. Ai có nhiều dân biểu và nghị sĩ ủng hộ là người được coi là có thực lực, và có hy vọng được tham chánh. Thấy vậy, nhiều « lãnh tụ chánh trị » thì nhao đi tìm hậu thuẫn, bằng cách mỗi ông lập một danh sách kê tên các Dân Biểu và Nghị sĩ được coi là hậu thuẫn cho mình, rồi đệ trình lên Tổng Thống duyệt lãm, để Người quyết định xem là có thực lực hay không. Vì thế mới xảy ra chuyện là có những dân biểu và Nghị Sĩ bị kê tên trong hai ba danh sách khác nhau. Tại Quốc Hội, cả Nghị André Đôn lẫn Nghị Bive Sung đều hoạt động ráo riết để lập khối đa số tại cả thượng lẫn Hạ Viện. Có hai

khối, mà anh dếch nào cũng đòi đa số, cho nên cuộc chạy đua đoạt giải đa số có vẻ còn gay cấn lắm...

VẠCH TOANG CÁI «LẦN TRONG»

VỤ ÁN CÔ TY

CÔ TY KHÔNG LỖ. — Cô Trần thị Ty (có đúng cả 2 nghĩa, vừa là cô giáo, vừa chưa chồng). hiệu trưởng trường nữ trung học Gia Long bị cách chức. Đó là bản án chung thẩm. Trước bản án này, cô Ty không có quyền bào chữa chống án hay phá án gì hết. Chắc hẳn cô ức lắm ?

Thưa không. Cô Ty không ức gì cả. Không ức vì cô không lổ. Và không lổ vì ngay sau khi bị cách chức, cô lại được thăng chức : cô được chỉ định làm thanh tra. Ngạch thanh tra lớn hơn ngạch hiệu trưởng (ít nhất cũng trên nguyên tắc).

CÔ TY NHIỀU LỖ. — Ngoài yếu tố « không lổ », cô Ty còn có một lý do khác nữa để không ức tí nào sau khi bị cách chức. Lý do đó là

chính cô Ty cũng ý thức được rằng mình là kẻ có lỗi.

Mà cô lại có rất nhiều lỗi.

LỖ THỨ NHẤT : Phạm làm hiệu trưởng là phải tin thầy bói mà đảng này cô Ty lại không chịu tin tí nào. Thầy bói mù đã bói rằng ông Lớn sắp làm lớn ngay từ khi ông già từ con sông Cửu Long về khăn gói qua mướp về Xê gòn.

Ấy vậy mà trường nữ trung học Gia Long lại cả gan từ chối không nhận cho con gái ông Lớn chuyển trường. Lý do từ chối quá yếu : nhà trường muốn có sự công bằng cho nữ sinh. Con ông Lớn và con anh Tám Xạc Ne bình đẳng. Trường chỉ căn cứ trên

(Xem tiếp trang 5)



gãi háng

«Ngồi buồn gãi háng dái lẩn tẩn» (trích lao trung lãnh vận)

Bởi lẽ, cái trường là trường của nhà nước chứ đâu có phải của riêng gì nàng ta mà lì giữ như giữ mà tờ vậy. Bộ để cho các trẻ con nhà nghèo bị ngu dốt hết hay sao ? Tuy nhiên...

LẠI BIỂU ÔNG TỔNG LÊ « CẢ VÚ LẤP MIỆNG EM » !

Trên đây là cái véc-si-ông của các nhà Giáo dục trong Bộ Quốc Gia Giáo dục. Nhưng trong cuộc tiếp xúc với mấy tên nhà báo mới đây thì bà Giám học của trường Gia Long lại diễn tả theo một cách khác.

Theo báo Hòa Bình của cha Du thì bà Giám học Trần thị Kỳ (không hiểu có chị em cô bác gì mi Hiệu trưởng Trần thị Ty không) đã khóc lóc như cha chết rồi đi một đường cung oán ngâm khúc mà rằng:

Ngay như tôi đây mà cũng bị ông Tổng Trưởng hay người thân của ông nói lại không đúng với lời của tôi nói. Chà hạn như khi nói đến việc bàn giao Hiệu trưởng mà không cần có mặt bà Hiệu trưởng Ty. Trong điện thoại tôi đã nói : « tôi không bằng lòng lối bàn giao gấp rút mà không cần có mặt bà Hiệu trưởng cũ. Tôi chống lối làm việc như vậy tới cùng » Thế mà trong cuộc họp báo, ông Tổng trưởng lại cho báo chí biết, có người nói lại với ông là tôi tuyên bố chống Bộ tới cùng !

Một số các bà giáo khác thì lớn tiếng kết án ông Tổng Lê và cho rằng buổi họp báo do Bộ Quốc Gia Giáo dục tổ chức là có tính cách một sự « cả vú lấp miệng em ».

Thấy hai bên cãi lộn nhau, Cửu Sừng cứ ngờ cả người ra.

Mấy tay đực rựa trong Bộ Quốc Gia Giáo dục coi cái thái độ và cử chỉ cũng như việc vận động lấy chữ ký của bà Ty để cương lại quyết định của Bộ như một sự kiện « cả vú lấp miệng em » và... già mồm.

Ngược lại, mấy nhà giáo dục thuộc giống cái ở trường Gia Long thì lại bù lu bù loa cho rằng, các ông ở Bộ cứ làm phách, y như là bố người ta ý. đúng là áp dụng chính sách « cả vú lấp miệng em ».

Vậy thì ai « cả vú lấp miệng » ai đây ? Trên thực tế, đồng bào cả nước đều biết rằng, các nhà đực rựa, vú chỉ bé tí xíu, không thể nào lấp miệng ai được.

những thằng K.G nghị trường sắp bị thất nghiệp đến nơi

Sau trên một năm bị dầy vò nát bấy tại hai viện quốc hội, loay hoay mãi, mới đây dự luật ấn định quy chế báo chí mới hoàn thành chuyển sang cho hành pháp ban hành. Nhưng theo truyền thống cao đẹp từ trước tới nay, hành pháp đã gửi thông điệp yêu cầu quốc hội phúc nghị tới 8 điểm.

Những điểm này, nếu được chấp thuận, thì nhà báo sẽ bị khóa mồm hết. Các báo đã lai rai phân ứng. Sau đây là 1 phần ứng đầu tiên của báo HB :

TẠC BIA

Tổng Thống vừa gửi thông điệp yêu cầu Quốc hội phúc nghị dự luật báo chí. Trong 8 điểm yêu cầu phúc nghị của Tổng Thống, đáng lưu ý nhất là điểm thứ 2, liên quan đến điều 23 dự luật quy chế báo chí.

Điều 23 trong dự luật đã được cả hai viện Quốc hội chấp thuận, nguyên văn như sau : « Báo chí không thể bị truy tố khi tường thuật hay đăng tải trung thực và ngay tình :

— Các cuộc thảo luận công khai tại diễn đàn Quốc hội hay trong các Ủy ban Quốc hội.

— Các lời tuyên bố về quan điểm chính trị của Dân Biểu hay Nghị sĩ.

— Các bài tham luận, thuyết trình hay phúc trình đã được đọc trong các phiên họp công khai của Quốc hội, hoặc mọi văn kiện không có tính cách mật hoặc kín do Quốc hội chính thức phổ biến.

Điều 23 kể trên, nếu chính thức thành luật, thì chẳng có gì mới lạ. Vì trong chế độ báo chí hiện hành, dù bị nhiều người lên án là báo chí đã được hưởng

nguyên tắc kể trên. Hiện nay, nhà báo chửi nhà nước thì hơi run.

Nhưng thỉnh thoảng có DB hay Nghị sĩ chửi bới nhà nước thì nhà báo rất hoan hỉ đăng lại nguyên văn, gọi là làm nhiệm vụ thông tin xác thực. Nhà nước chấp nhận nguyên tắc này, nên không hề phiền hà nhà báo ngay cả nhiều khi thuật lại những lời nói nặng Giáo sư Tổng trưởng khỏe mạnh và ăn ảnh.

Cho nên, điều 23 trên chỉ nhắc lại một nguyên tắc đã được áp dụng. Và nếu Quốc Hội có công đối với điều này, thì chỉ là cái công giữ cho một cánh cửa đã mở sẵn khỏi sập lại mà thôi.

Như Tổng Thống đã yêu cầu phúc nghị, đề nghị sửa lại điều 23 như sau : « Báo chí không thể bị truy tố khi tường thuật hay đăng tải trung thực và ngay tình :

— Các cuộc thảo luận công khai tại diễn đàn Quốc Hội hay trong các Ủy Ban Quốc Hội.

— Các bài tham luận, thuyết trình hay phúc trình đã được đọc trong các phiên họp công khai của Quốc Hội hoặc mọi văn kiện không có tính cách mật kín do Quốc Hội chính thức phổ biến.

Miền là không được phung phí tới danh dự cá nhân, an ninh quốc gia và thuần phong mỹ tục ».

Như vậy, nếu điều 23 được chấp nhận như ý của Tổng Thống, thì quy chế báo chí ban hành, báo chí sẽ hết còn dám tường thuật các phiên họp công khai của Quốc Hội.

Quốc Hội tổ tham những, báo không dám đăng lại, vì sợ phạm tới danh dự của người bị tố Cho nên, nếu Quốc Hội không bác được yêu cầu phúc

nghị về điều 23, tức là Quốc Hội có công đóng lại một cánh cửa đã được mở.

Trong ngày QH họp lưỡng viện đề phúc nghị dự luật báo chí, Đốc Đá nhất định làm 1 cuộc diêm danh vĩ đại. Sẽ mang cơm nắm ra nằm tại QH để kiểm xem Dân biểu, Nghị sĩ nào vắng mặt xem ai đồng ý với Tổng thống, ai bác bỏ. Ngoài việc đăng danh sách đó vào Bia Miệng, Đốc Đá còn vận động nhờ các đồng nghiệp khác cùng đăng tải.

ĐỐC ĐÁ TIỀN BỘ GIẬT LỬ

Cứ như vậy, nếu quan điểm của hành pháp không bị bác thì báo chí sẽ bị trói buộc bởi những luật lệ còn khắt khe hơn hiện tại. Nghĩa là tiến bộ giật lùi. Thà đừng có luật mới còn hơn.

Có người lo xa hơn, tán thêm rằng: với điều 23 theo đề nghị của hành-pháp, rồi đến những lời tố Cộng tại diễn đàn Quốc Hội, báo chí cũng không dám tường thuật lại. Vì như vậy là phung phí tới danh dự của kẻ bị tố là Cộng sản.

Nhìn xa

Nhìn gần

Mấy lần tà nhan sắc các bà nghị, bọn Con Ong đều rất dễ dặt. Ví dụ viết rằng bà Nghị Trưng Sáng Vườn Chè « trông xa rất là nhan sắc ».

Phải nói « trông xa » vì khi vác xác tới Thượng Viện, mấy thằng nhà báo bị vít vào 1 cái chuông cách mấy bà nghị rất xa. Và nhìn từ xa thấy nhan sắc trên phải viết rằng « trông xa rất là nhan sắc ». Còn nhìn gần ra sao, ai mà biết được.

Sự dễ dặt của bọn Con Ong rất có lý. Ví dụ như mặt trăng từ bao thế kỷ, các nhà văn nhà thơ vẫn hết lời ca tụng là đẹp, đẹp như Chị Hằng, nồn nà như Hằng Nga có anh thì sĩ say rượu đang đêm nhảy tòm xuống sông mà mò trăng. Nhưng đó là cái đẹp nhìn xa. Hôm rồi, các phi hành gia của chuyến Apollo 11 đáp xuống mặt chị Hằng thấy mặt rõ quá chừng, bèn quảng cho 1 bọ nước tiêu. Thế là những anh từ xưa đến nay vốn ca tụng sắc đẹp của Trăng đều vỡ mộng.

Cho nên, cho đến khi nào chưa được «đáp» xuống thân thể các bà, dù các bà có tự cho là mình đẹp cách mấy, bọn này vẫn chỉ bảo là «nhìn xa thấy đẹp» mà thôi.

Mong các bà đừng buồn.

ONG CÁI

những người cầm bút không nên cầm gậy

BÁO « TIN SÁNG » SỐ RA NGÀY 30-7 ĐĂNG MỘT TIN 2 CỘT NHƯ SAU : ĐẠI NÁO TRONG TÒA SOẠN BÁO CÔNG LUẬN CHỦ NHIỆM TÔN THẮT ĐÌNH HANH HUNG TÔNG THƠ KÝ LÊ HIỀN VÀ G.Đ TRỊ SỰ VŨ ĐẠO DZOANH CHỈ VÌ BÁO ĐANG ĐÀ ĐI XUỐNG ?

SAIGON (29-7).— Một cuộc loạn đã bắt đầu xảy ra tại tòa soạn nhật báo « Công Luận » số 24, Nguyễn An Ninh Saigon, vào hồi 3 giờ 45 chiều nay,

Lúc đó các nhân viên của tòa soạn và trị sự báo Công Luận đang làm việc như thường lệ, thì ông Tôn Thất Đình, chủ nhiệm kiêm chủ bút C.L. đến.

Ông gây sự với anh Vũ đạo Dzoanh, G.Đ trị sự, và sau đó ông lại xây qua anh Tổng thư ký Lê Hiền, gây sự luôn với anh này.

Ông Tôn Thất Đình đã xốc lại ôm anh Dzoanh vật ngã, và đánh luôn 1 nhon viên trị sự và anh Tổng Thư Ký Lê Hiền.

Cũng may là bạn Lê Hiền né chạy ra ngoài thoát nạn.

Ông Đình còn hăm dọa sẽ bắn chết anh Dzoanh, nếu anh ngưng không làm việc cho báo Công Luận.

Theo chỗ phân trần của bạn Vũ đạo Dzoanh, thì lý do cuộc hành hung của ông chủ nhiệm T. Đình là ở chỗ báo Công Luận mỗi ngày mỗi xuống dốc?

Trong mục « Tin Vịt cũng trong số Tin Sáng kể trên, ông Tư Trời Biên viết một đoạn như sau :

THIÊN HẠ ĐỒN RẰNG :

Không biết vì lý do buồn phiền sao đó, anh em bên CL bị ông Trương Chủ Nhiệm rượt đánh để tùm lum. Anh Dzoanh và một số anh em chạy qua Tin Sáng phân trần và tin tưởng Tin Sáng nói lên dùm vài tiếng, vì anh em bị ông tưởng đe dọa bắn cho chết.

Tư Trời Biên là thợ viết cũng như anh em ký giả công nhân và nhon viên trị sự của các báo, hề thấy mấy người ý thế lộng quyền, không thể chịu đựng được. Thời này đâu còn như thời Ngô đình Diệm nữa, hơn nữa mình là đại diện dân ra làm báo mà hiếp đáp anh em coi sao được.

MUỐN BIẾT CÁC CHUYÊN VIÊN «CHƠI» TỔNG TRƯỞNG VIẾT BÁO RA SAO, HÃY ĐÓN ĐỌC

LỬA VIẾT

Sắp phát hành

Chủ nhiệm PHẠM NAM SÁCH

Chủ bút TRẦN QUÝ PHONG

CON ONG TRANG 5

vụ án cô Ty

(Tiếp theo trang 4)

tiêu chuẩn học lực để nhận các nữ sinh hạng ưu và bình thường.

Con ông Lớn lại học hạng bét. Nhưng dù bét thì cô bé con ông Lớn cũng vẫn lớn và vẫn được chuyên trường về Saigon vì ngoài cô hiệu trưởng không thức thời của trường Gia Long, còn thiếu gì hiệu trưởng khác ngoan ngoãn hơn.

Cuối năm đệ Thất, cô Bé thì lên đệ Lục và bị giáo sư bắt quả tang trong lúc cô đang cạnh tranh bắt chước với những anh « ca mè ra man ». Mặt tình bơ cô nhận một cái trứng thối. Cô Bé tỉnh vì cô Bé biết chắc rằng một cái trứng chửi 1 thúng trứng cũng chẳng đi đến đâu. Cô sẽ lên đệ Lục và sẽ cười vào mũi anh giáo sư đã cá gan phát trứng cho cô.

Cô lên đệ Lục thật. Nhưng một lần nữa cô lại phải đối

trường vì toàn ban giáo sư nhất định không nhận cô nữ sinh có tài quay phim và có cái trứng thối um.

LÊN LỚP CÔ TY.—Ông cái xin chính nhẹ cô Ty một tí thôi — để cô sớm tỉnh ngộ hầu có đủ hiểu biết tránh vấp vấp trong nhiệm vụ thanh tra mà cô đang dầy này lên không chịu nhận.

Cô lý luận : — Công thì thường, tội thì phạt. Đã bảo là tôi có tội sao lại thăng chức ?

Thật là lằm cằm. Thật là không thức thời. Xếp sách vở lại đi có Thanh Tra nhà tôi ời. Khuôn vàng thước ngọc đạo đức chỉ để dành dạy học trò. Còn xử thế lại khác. Xử thế là một nghệ thuật, mà nghệ thuật bao giờ chả kỳ khuôn thước.

Tội của cô đối với ông Lớn còn nhiều lắm. Ông Cái hãy tạm cho cô hưởng án treo đây. Chịu hôn ?



CÁI KÊ DÊ NGÔNG

CÁI PHẢ NHÀ ÔNG SÁNG LÂM

Đọc báo cách đây mấy ngày, tôi được biết là người đứng đầu cả nước, đã đích thân chuyên hồ sơ liên lạc với Cộng Sản của dân biểu Trần ngọc Châu, tới Giám Sát viện và Văn Phòng Hạ Viện. Đọc được tin đó, lòng tôi mới bớt đi được nhiều sự tức giận uất kết trong lòng. Tôi không có thù gì với ông dân biểu này. Tôi chỉ ghét cái thái độ huênh hoang, phách lối của ông này, khi ông ta ngang nhiên khai gia phả.

Nhà phóng sự Phòng Tích trong phóng sự Rải Độc, đã đặt tên cho nhà dân biểu này là Trần Bồ Cu. Tôi không đồng ý với Phòng Tích. Đã nhiều lần tôi đề nghị với hẳn, nên đổi tên là Trần Bọ Cu. Vì những hạng núp lén, lợi dụng chức vụ bất khả xâm phạm, để phá rối đất nước, chỉ xứng đáng với cái tên ấy mà thôi.

Khi được biết tin hồ sơ về tội trạng được đưa ra, ông dân biểu này đã phun ra nhiều điều thổi hoác. Ông ta dám lớn tiếng tuyên bố rằng, vì nhiều người rủ ông ta vào cái đảng Dân Tiến, nhưng ông ta từ chối, nên thù. Rằng thì là cái vụ bất tín nhiệm quan thừa tướng với chín mươi hai chữ ký, bị ông ta phá hoác, nên nhiều người cố ý lợi dụng "yếu huyệt" của ông ta, nhằm đánh một phát để ông ta thân bại danh liệt. Rồi ông ta kể về những huy chương cỡ nặng đã được ban thưởng để có thể gỡ tội phần nào. Nhưng càng tuyên bố, lại càng có tính chất nặng mùi.

Tôi nghĩ rằng như vậy, ông dân biểu Trần Bồ Cu đã quá yếu rồi. Không còn được như trước nữa, Hồi Trần Ngọc Hiền bị Đảng Dùi Cui mời vào ấp, lúc đó ông dân biểu này mạnh lắm. Tôi còn nhớ câu mà ông ta nói hồi đó :

— Nếu mà đừng kết án anh tôi, đừng bắt anh tôi thì anh tôi có thể giúp cho Việt Nam Cộng Hòa, mặt trận Giải Phóng và Bắc Việt sớm hòa đàm trực tiếp.

Nghe thấy câu này, tôi đã vội vàng bịt mũi. Các cụ có biết ông Trần ngọc Hiền, ở trong cái quân đội giải phóng, làm tới chức gì không?... Xin thưa, ông ta làm lớn lắm. Làm đến chức Đại úy lặn. Mẹ kiếp, làm mới chức quan ba rừng rú, năm hàm, ngũ bụi, mà có thể giúp khai thông được hòa đàm Ba Lê, giúp cho cả ba địch thủ sớm hòa đàm trực tiếp, thì chó nó cũng không nghe được. Nếu Đảng Dùi Cui không nắm được đầu thằng Trần Ngọc Hiền (tôi gọi thằng Hiền bằng thằng), thì biết đầu tình thế không tới bết, xã hội thêm năm bảy thằng Vọng Cự, chắt nỏ «pò lát tích» chẳng nỏ tùm lum trong đó thành, giết hại thêm vài ba chú nhỏ, vài chị đàn bà ..

Chúng ta chỉ có thể chiến thắng được CS, vì thiết lập được chế độ dân chủ. Trần Ngọc Châu đã «tè» I phát vào chế độ dân chủ, khi tuyên bố rằng, vì nhiều bạn đồng nghiệp rủ hẳn vào đảng không được nên thâm thù, tố cáo hẳn. Chúng ta còn đợi gì mà không đập cho hẳn hết đường sống lại, vì câu tuyên bố nhưng nhằng ấy. Hiến pháp đã ghi, không được dùng quyền lực nào dù vương đạo hay bá đạo, để cưỡng ép người vào đảng hay ra đảng.

Ông D.B. này nói vậy, thì ra hiến pháp của chúng ta đã bị hãm hiếp quá nặng. Xin lỗi các cụ! Trong một cơn tức giận, tôi đã phun ra rất nhiều lời không được đẹp. Nhưng tôi không thể nào kìm hãm nổi.

Sau khi Trần ngọc Hiền được Tòa Án Quân Sự Vùng III Chiếm thuật thân tặng một cái án khổ sai chung thân, ông dân biểu Trần ngọc Châu đã lấy tư cách là người em ruột là một dân biểu, đề cho ra một thông cáo. Văn Phòng Hạ Viện lại chính thức phổ biến thông cáo này mới chết cha người ta chứ. Tôi không hiểu ông già dân tộc nghĩ sao mà đề cho Hạ Viện làm cái công việc thú hoác đó. Riêng bản thông cáo đó, cũng đã làm cho người quân tử phải bịt mũi mà đọc.

Ông dân biểu này đã khai gia phả, một thứ gia phả rất sáng, cả ba đời đều không có dính một tí tạo nào chất bản cổ nông. Rồi ông ta kết luận một cách ngây thơ rằng, người có gia phả như thế, không thể nào là Cộng sản.

Đây là ý kiến của một bạn đọc ở Cát Lở, Vũng Tàu :

Ôi, sao mà ngây thơ quá vậy! Trong nguy quyền Cộng sản, đâu có thiếu gì những thằng, gia phả còn sáng hơn, còn « phong kiến» hơn giòng họ nhà họ Trần. Vậy mà bọn đó lại «đỏ» mau và kỹ hơn ai hết. Gia phả không phải là cái tiêu chuẩn để đo lường tư tưởng và xu hướng chính trị con người. Dân biểu Châu đã làm một cuộc lấp liếm quá yếu, và vô tình đã kết tội hàng triệu người trên đất nước này, có một gia phả tối tăm, là Cộng sản. Nhưng mà, thôi thì, cứ cho là lời của dân biểu Châu là đúng đi, Thằng Hiền không phải là Cộng Sản. Như vậy thì cái án khổ sai chung thân của Tòa Án Quân Sự Mặt Trận, sự bắt giữ của Đảng Dùi Cui đều là một sự lầm lẫn không thể tha thứ. Dân biểu Châu đã đi đường nhục mạ nên Tư Pháp của chúng ta. Còn bao nhiêu những thằng Cộng Sản hiện còn bị giam giữ, yêu cầu thân nhân hãy mang gia phả tới để nhận lãnh chúng về.

Khi đọc tới vụ dân biểu Châu khai gia phả, tôi lại nhớ tới một đoạn trong Tam quốc chí diễn nghĩa. Nhiều bạn đọc đã gửi thư về trách tôi, là không chịu đọc nhiều sách, chỉ đọc có một bộ Tam quốc. rồi lâu lâu lại mang ra bàn tán nhưng nhằng. Tôi xin nhận lỗi. Nhưng Tam quốc Chí có nhiều chỗ hay lắm. Như đoạn này là một :

Gia Cát Lượng dùng miệng lưỡi để át giọng một lũ quan văn gần Đông Ngô. Tất cả đều ngồi tịt mịt, không còn câu gì để «phông văn». Bỗng có một anh chàng nghĩ đến chuyện gia phả, bèn lên tiếng vặn hỏi.

— Tào Tháo tuy có hiệp Thiên tử mà sai khiến chư hầu thật, nhưng còn là cháu chất quan Tướng quốc Tào Tham, chứ Lưu Dự Châu tự xưng là dòng dõi Trung sơn Tĩnh vương mà chẳng có gì làm bằng có Hiệp mất trông thấy chỉ là một chàng dẹt chiếu đóng giày. Như thế thì so độ với Tháo sao được?...

Gia Cát Lượng nhìn kỹ thì ra Lục Tích, một anh chàng nổi danh vì một bữa yến tiệc, đã ăn cắp vài ba quả quýt để mang về cho mẹ, mà được ghi tên vào cuốn Nhị thập tứ hiếu. Bèn cười ha ha :

— Ông có phải là chú bé họ Lục, đã ăn cắp quýt trong bữa tiệc «tiểu diện» nhà Viên Thuật đó không? Hãy lắng lắng, ta giảng giải cho mà nghe này : Tào Tháo đã là dòng dõi quan Tướng quốc, thì càng phải trọn đạo làm tôi để giữ nếp nhà. Thế mà nay nó chuyên quyền hống hách, đối lưá lẩn hiếp đảng quân phụ, thì nó không những mắc tội «vô quân» mà còn thêm tội «miệt tồ», không những là đứa «loạn thần» nhà Hán, mà còn là thằng «con hư» họ Tào! Còn Lưu Dự Châu ta, đường đường là con

cháu nhà vua, chính Đường kim hoàng đế đã xét Hoàng tộc thế phả mà nhận là chú, ban cho danh tước rành rành, sao ông dám bảo không căn cứ? Và lại như Đức Cao Tô xưa xuất thân là một kẻ đình trường mà rồi có được thiên hạ, thì nghề làm dẹt, dẹt chiếu có gì mà nhục? Cái kiến thức của ông, thật là tuồng trẻ con, không đáng đàm luận cùng bậc cao sĩ!

Tôi cũng muốn bắt chước như Gia Cát Lượng, mắng cho tên khai gia phả mấy mắng. Quả thực là tôi cũng nhận xét rằng, những kẻ thích khai gia phả chỉ có kiến thức của một tuồng trẻ con, không đáng đàm luận cùng bậc cao sĩ. Với cái gia phả của một «thế gia, vọng tộc» như vậy, mà thằng Hiền còn đi theo Cộng sản, thì không những là «kẻ thù» của cả nước, mà còn là đứa «con hư» của nhà họ Trần. Ông Bồ Cu đã bênh vực nó quá rồi.

Còn đau hơn nữa, ông dân biểu Châu còn làm một công việc táo bạo hơn là đề cao cá nhân tên Cộng sản Trần ngọc Hiền. Ông dân biểu Châu đã bốc thơm thành tích, hoạt động của Hiền và công khai xác nhận nơi, ngày, giờ, những lần tiếp xúc giữa hai người... Thật là một công việc coi thường luật pháp, coi ông Chánh Đảng Dùi Cui chẳng nặng được một kí lô nào.

Vấn ý kiến của 1 bạn đọc ở Cát Lở, Vũng tàu :

Chúng tôi chỉ ân hận một điều là Nhà Nước Giao Chỉ Công Huê, đã bỏ lỡ cơ hội tiến tới hòa bình. Vì trong thông cáo ấy, DB Châu có nói rằng phải khuyến khích những cuộc tiếp xúc và mật đàm như vậy, mới khai thông nội cuộc hội đàm Ba Lê.

Động trời hơn nữa là DB Châu còn nhận định rằng, nhờ các cuộc gặp gỡ giữa hai người, Trần Ngọc Châu và Trần Ngọc Hiền, mà ông dân biểu mới thấy rõ yếu tố chính làm cho Bắc Việt từ chối hòa đàm trực tiếp với VNCH.

Điều này thì không cần phải chờ hai anh em ông ta gặp nhau rồi chúng ta mới biết. Thằng dân ngu như tôi đây, sống ở vùng Cát Lở, Vũng tàu, cũng đã thừa hiểu rằng mọi sự từ chối của BV, sự bế tắc của hòa đàm, đều do sự khốn nạn và «ma cà bông» của bè lũ CS.

Chúng tôi xin đặt một câu hỏi với Nhà Nước. Nếu cái bản thông cáo khốn nạn, phá hoại quốc gia, chèn bai dân chủ này, do một thằng dân đen nào đưa ra, số phận thằng dân đó sẽ ra sao?... Chúng tôi không thể nghĩ được bốn chữ «bất khả xâm phạm», khi có người dùng bốn chữ đó để ca tụng Cộng sản.

Điều mong ước của chúng tôi là quý Ngài hãy lật bốn chữ Bất khả xâm phạm trên người ông dân biểu ấy, để có thể cho ông ta vào làm bạn với con ma vú dài. Ông ta thấy rằng, cần phải khuyến khích những cuộc tiếp xúc và mật đàm, thì cũng nên chiều theo ý ông ta, cho ông ta ở chung với tên Cộng sản Trần Ngọc Hiền, để ông ta có thể tiếp xúc và mật đàm cả ngày, cả đêm và có thể... cả đời.



sức voi

bóc 'tem' hằng nga

Do chuyến bay của Apollo-11, đột nhiên dư luận nổi lên bàn tán ầm ĩ xung quanh một cái « lỗ tai heo » (vì thiếu nó là heo quay bị cắt mất tai đấy), mà người đời có thói quen trị giá tới ngàn vàng. Vàng, nó chính là cái màng trinh, hay là cái « tem » nhưng cái « tem » này lại là thứ đặc biệt, vì nó thuộc về Nàng Hằng Nga đã từng được mệnh danh là « vú mộng của muôn đời thi sĩ ».

Vì nó là của quý nên người ta mới thắc mắc, có đúng Armstrong là kẻ « bóc tem » Hằng Nga, rồi đến Aldrin là kẻ làm « xái nhĩ » trong khi Collins bay vòng vòng để làm phận sự « ghếch » hay không?

— Không! các sến sảng bên Trung Hoa đã quả quyết không phải từ lâu rồi.

Theo các sến sảng, người đầu tiên phá trinh và cũng là chồng của Hằng Nga từ mấy chục ngàn năm nay chính là một « thùng pháo » của các sến sảng, có cái tên cũng côm là Hậu Nghệ.

Cuộc tình duyên lâm ly bi đát của Hằng Nga và Hậu Nghệ đã được dựng thành tuồng hát, được đưa cả lên màn bạc, chứ đâu phải chỉ là chuyện tâm phào... nghe qua rồi bỏ!

Tiếp đó, các sến sảng lại cho rằng làm « xái nhĩ » của Hằng Nga là ông vua đa tình Đường Minh Hoàng trong một chuyến cưỡi chổi phát trần lảng du Nguyệt điện. Rồi sau nàng Hằng Nga lại hiện ra bằng xương bằng thịt qua thể xác của người đẹp Dương quý Phi.

Nhưng dưới con mắt khoa học của thời đại chúng ta, chắc chắn các sến sảng Hậu Nghệ và Đường minh Hoàng chỉ là những kẻ mắc chứng mộng tinh mà chưa kịp uống... Tam Tinh Hải Cầu!

Ngược lại, sau này Sở Hộ tịch của Vũ Trụ nhất định sẽ ghi tên Armstrong là kẻ đích thực đã « bóc tem » nàng Hằng Nga, trước sự xem « tableau » của hằng trăm triệu cặp mắt tò mò qua lỗ khóa truyền hình vô tuyến.

Chính nhờ có Armstrong, mọi người mới được biết nhan sắc của Hằng Nga qua thực danh bất hư truyền. Vì khi a la số tới nơi, thấy chị Hằng nằm tở hô tênh hênh trước mắt chàng Armstrong tốt số đã xuyết xoa cả mấy trăm triệu cái lỗ tai đều nghe rõ:

— Chà! đẹp tuyệt vời! Tế yếu này... đại huyết này! tuyệt, tuyệt!

Hằng Nga đẹp tuyệt vời, nên Armstrong mới cảm động, mời hồi hộp, tim đang đập có 75 cái một phút bỗng nhảy vọt lên 156, rõ ràng là sự xúc động của một anh chàng bấn xúc xích, cuống cả kê!

Đến cái giây phút đầu tiên ấy mới thật là nghiêm trọng. Bước xuống đến nấc thang chót rồi mà chàng ta còn ngập ngừng do dự, dường như là sợ nhớ tới câu thơ của Hồ xuân Hương:

« Chốn ấy hang hùm chó dâm chân ». Nhưng tới khi liều mạng nhập cuộc rồi, chàng Armstrong nhà ta mới run lên sung sướng vì sự mịn màng êm ái trên cơ thể của người đẹp Hằng Nga. Tuy vậy, chàng vẫn chưa dám động dục, nhúc nhích nhiều... chàng chỉ dám nhún tới từng phân, từng phân một... chàng muốn khom lưng cúi xuống cho sát — nhưng buổi đầu còn lạ — chàng cảm thấy khó khăn lúng túng.

Tuy nhiên, Armstrong vốn là con người gan góc có thừa. Chỉ ít phút sau, biết được ý Hằng Nga rồi là chàng bắt đầu bước tới, bước tới nữa, rồi lui rồi tới, rồi xoay ngang, xoay dọc, đủ kiểu.

Chán chê mê mỏi rồi, Armstrong mới kêu Aldrin ra làm tiếp « xái nhĩ ».

Nhờ có Armstrong « đi » trước, lãnh hộ tất cả những nỗi e ngại, cực nhọc, vất vả buổi ban đầu, nên Aldrin « đi » sau có phần mạnh dạn, dễ dàng hơn, và lại này ra óc tở mô hơn.

Hồi này Armstrong chỉ thấy Hằng Nga có làn da mịn màng, thì bây giờ Aldrin lại tinh quái lấy khúc cây ngoáy thử rồi rút lên coi. Kết quả thật không ngờ:

— Chao ôi! ướt át quá xá! Aldrin đã reo lên như vậy.

Thì ra Hằng Nga cũng nước nôi như ai, các khối óc thông thái của Địa cầu nghe thấy đều rên rỉ sướng như điên. Thế mà lâu nay nhiều lũ thói mồm cứ nói là Hằng Nga kém sức hấp dẫn, có bao nhiêu nước nôi đều bị văng ra ngoài trời rạo rọi, người đẹp như bị mắc chứng lạnh cảm khô queo! Nhiều kẻ lại nói là chỉ có những Mặt Trời, Trái Đất nhờ xích điện nên mới đa dâm thủy, chứ còn nàng Hằng Nga thanh điện, sức mấy mà ướt át? Ai ngờ...

Hai chàng hành sự đúng 2 giờ 15 phút mệt đừ đừ mới chịu chui vô trong cái tu bin nguyệt cầu ngủ một giấc, tiếng ngáy pho pho của chàng Armstrong cách 400 ngàn cây số nghe vẫn rõ mồn mốt.

Trước khi ra về, hai chàng còn tỏ ra mình đúng là những khách hào hoa. Ngoài những cây cờ, tấm bảng, thông điệp để lại cho nàng làm kỷ niệm buổi ân ái đầu tiên

hai chàng còn tặng Hằng Nga cả triệu đô la đồ đặc dụng cụ. Thế cũng phải, chứ nếu để tiền hay chi phiếu lại, chẳng hóa ra Hằng Nga là gái giang hồ sao?

Tuy có một điều hơi bất lịch sự là hai chàng đã chơi dơ, liệng cho nàng nguyên cả một túi plastic đựng nước tiêu, lỡ Hằng Nga không biết, tưởng là Eau de Cologne đem xúc lên tóc thì... khai bỏ sử!

Bật cười nữa là trước khi ra đi, các nhà bác học của chúng ta chỉ sợ mấy chàng hào hoa đem những vi trùng củ đỉnh thiên pháo Okinawa hay là sốt xuất huyết lên đồ cho Hằng Nga, tới nghiệp người đẹp! Nên cả ba chàng đều bị « cô lập », đến nỗi hợp báo cũng phải ngồi trong một cái lồng kính, đi ngang qua mọi người, dù hãy còn xa, cũng phải bịt miệng bịt mũi, thấy mà ghê!

Nhưng khi ăn nằm chung đụng với người đẹp Hằng Nga xong xuôi, trở về, người ta lại sợ các chàng lây những chứng bệnh quý quái gì không biết của chị Hằng đồ cho, thành thử người ta lại phải đề phòng, và trước hết là để phòng dùm cho mấy bà xã của các chàng.

Người ta bắt đầu bằng xịt cho các chàng một chậu DDT, y như xịt dân miền Bắc đi cư trước khi leo lên tàu Mèo đạo nào.

Rồi người ta đóng thùng các chàng đưa về... an trí tại một xã lim đặc biệt trong Trung tâm không gian Houston. Đặc biệt vì ở đây có đủ tiện nghi, phòng lạnh đang hoàng, nhưng trên một phương diện khác nó chẳng khác gì xã lim ẩn chém ở các nhà Hòa Lò, vì ở đây các chàng hoàn toàn bị biệt lập với thế giới bên ngoài, không được thấy mặt ai, ngoài mấy ông bác sĩ, mấy cô y tá đem kính hiển vi đến coi từng con vi trùng trên da thịt.

Nói tóm lại, sau khi « phá trinh » Hằng Nga, ba chàng « tay chơi » trên không gian đã bị phạt 18 ngày trọng cấm!

Được hưởng những giây phút thần tiên lịch sử có một không hai ấy, thì dù có lãnh 18 củ hay 180 củ đi nữa với Armstrong, và cả với Aldrin, cũng vẫn là đáng đồng tiền bát gạo!

Duy có chàng Collins, ở cái thế châu rìa, không ăn cái giải gì, mà cũng phải lãnh đủ như ai thì có hơi đau. Chúng nó ăn rươi, mình chịu bão, không đau sao được? Vì thế nên trong khi nằm ở xã lim đặc biệt, chàng ta đã bực bội hỏi nhỏ Armstrong:

— Này! Cậu thấy Hằng Nga có rong rêu hoa lá cành gì không nhỉ?

— Làm gì có, Armstrong đáp, chỗ mình làm ăn thì nhân thần, còn xa xa cũng thấy núi non gò ghề...

— A, hèn chi xui thế, mình cách xa cả mấy chục cây số cũng còn xui!...

THỢ LẮC

chẩn lễ

TỘI NGHIỆP HÀ THỨC KÝ

Cứ ông nào ngấp nghé chức Tướng quốc là y như rằng ông ấy bị hạ nhục. Tỷ như lãnh tụ Đại Việt Hà Thúc Ký. Nhà lãnh tụ này đánh chán. Cái mở bát hóa lễ. Lễ bởi vì chú Lê Đình Cai hô hoán âm y đại ca mình chơi xóc đĩa. Vậy là chú Cai đã hại đàn anh. Tội nghiệp ông Hà Thúc Ký. Ông vốn được ví như một chính khách tinh lễ. Vang danh lắm thì cũng ba tỉnh Quảng Trị, Quảng Ngãi, Quảng Nam! Không thể nào ông Ký trở thành chính khách quốc tế. Ông làm đến chức Tổng trưởng Nội vụ là « đang ta » đã phát rồi. Hân ông Hà Thúc Ký biết điều đó. Và, do đó, Thợ Lắc can anh em chớ nên hạ nhục ông Hà Thúc Ký. Oan chết. Ai làm tướng quốc chứ ông Ký không mơ ước đâu. Tri kỷ, tri bỉ mờ lý. Hạ ông Ký sát vắn nhờ ông ấy buồn ông ấy đi lang thang bởi vì « đầu, lấy ai mà lèo lái chiếc ghe không « dựng ạt buồm » Đại Việt!

SỢ ÔNG ANDRÉ ĐÔN

Đọc báo nghe tin ông cựu Trung Tướng, đương kim nghị sĩ, lãnh tụ Đảng Cứu Nguy Bao Từ cũng toan mở bát... tướng quốc. Ông Đôn đánh lễ. Bọn Con Ông chỉ sợ sập ba. Nói đồ xuống sống, ông Đôn mà làm tướng quốc Con Ông chết trước. Vì dám kêu cái tên... Tây của ông. Người mong Ô. Đôn làm tướng quốc là cựu đại tá, cựu thứ trưởng thông tin Trần ngọc Huyền. Thiên hạ đồn rằng Ô. Huyền đã soạn thảo cho ông Đôn đủ 36 kiểu diễn văn đọc trong buổi « trình bày » nội các. Hôm ấy, ông Huyền diện ra trò. Vì sẽ trở thành

Tổng trưởng thông tin. Ông Huyền mê thông tin vô cùng. Chả là cái sự nghiệp cầm đằng tiền thuyết kiếm hiệp Kim Dung của ông bị dang dở. Vừa nạp đạn chưa kịp rút bắn nát Đờ Long Đao thì Nguyễn Khánh đã cho ông về vườn. Hết mần thông tin, ông Huyền sẽ rút colt 12 bắn nát tở ông trước tiên. Hóa rằng Con Ông sợ ông André Đôn làm tướng quốc Hiện thời, ông Huyền « gà » việt vắn cho ông Đôn viết bài đăng báo Điện Tin.

HUYNH ĐỆ CHI BINH

Nói đến báo Điện Tin tưởng nên nhắc nhở sự nghiệp văn chương của « học giả » Trần Tử Oai. vị tướng tam cúc đã bị chui. Tướng quân Tử Oai (diễn nghĩa: chết rồi vẫn còn oai) đang phụ trách cái mục... huynh đệ chi binh. Nhà văn Ng. Thụy Long, trong 1 tiểu thuyết đăng nhật báo, đã diễn tả cái sự huynh đệ chi binh của ông Oai. Thấy những ông tướng hét ra khói, ói ra lửa thời xưa, đánh lính chửi lính, bắt lính về nhà làm việc vất hay gác nhà suốt đêm cạo tướng đánh bạc mà nói chuyện huynh đệ chi binh trên báo khi hết thời. Thợ Lắc lợm giọng. Cứ ộp xết loè loẹt, cứ cậu lừa, cậu chó, cậu ngựa và dâm ô mà kiếm cháo lú, chủ nhiệm kiêm chủ thầu giặt đồ dơ của Mỹ ạ, bày trò huynh đệ chi binh bịp nôi lính sao!

BOB KENNEDY GIAO CHỈ

Bạn đọc biết trong cái sông bạc Chính Trường, ai là Robert Kennedy không? Xin mở bát ngay. Đó là nghị sĩ Nguyễn Văn Chức. Ông nghị này có học, ăn nói chứng chạc, đẹp trai và tư cách nhất thượng viện. Rất ít tuyên bố nhưng hề tuyên bố là này ừ sát vắn Một tờ báo Pháp vừa phỏng vấn Bob Kennedy Giao Chỉ:

— Sở thích của ông?

— Đọc « Mémoires » của De Gaulle, Churchill và mới đây, tuần báo Tuổi Ngọc của Duyên Anh.

Thợ Lắc phỏng vấn thêm.

— Tại sao ông thích đọc Tuổi Ngọc?

— Vì nó êm đềm đầy chất Duyên Anh. Tôi rất ghét Thương Sinh nhưng yêu Duyên Anh. Thương Sinh khôn nạn và Duyên Anh dễ thương. Tôi đọc Tuổi Ngọc để khích lệ Duyên Anh bỏ cái võ Thương Sinh mà trở về cái nhân Duyên Anh, cái bản chất chân thật, hiền hòa của 1 nhà văn của tuổi thơ. Ông đồng ý với tôi là cảm tử Tuổi Ngọc trên tay chúng ta không thấy xấu hổ chứ? Đó là tờ báo của cả gia đình.

Sự bố ông Duyên Anh, hèn chi ông bày trò, viết chuyện xưa tích cũ, bỏ bê Con Ông của chúng tôi. Ông lại bày trò mở quán chạp phở. Có cái quầy hàng bằng cái lỗ mũi, rêu rao ầm lên khiến thiên hạ tưởng ông già làm rồi. Xin giới thiệu cái lỗ mũi của ông Duyên Anh đã mở và do ông Minh Võ móc ví mua mở hàng lấy hên,

Quán chạp phở

DUYÊN - ANH

Số 75 Crystal Palace lầu 1

Canh quán chạp phở NGUYỄN - LONG
ĐÃ CỨNG THÂN TÀI VÀ MƠ
QUÁN TỪ 29 - 7 - 1969

— Chạp phở...

— Tiểu thuyết chọn lọc có chữ ký của tác giả thời danh

— tuần báo Tuổi Ngọc

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

TÂN NÃ CẦU

KHI ÔNG TRẦN BÁ THẠCH, GIÁM ĐỐC NHA DU LỊCH NĂNG NHẬT CHẶT BỊ

Một số công nhân nhà hàng Majestic vừa gửi đơn lên Giám sát viện (lại Giám sát Viện!) tố cáo ông Trần Bá Thạch, giám đốc Nha Du Lịch kiêm quyền quản trị bếp núc của nhà hàng Majestic kể từ ngày nhà hàng này được chính phủ tiếp thu rất hòa bình công chính. Mặc dù nhà hàng đã có một ông Quản Lý nhưng ông Bá Thạch cứ lấy cái thể... Du Lịch để át giọng ông Ông Quản Lý mà năng nhật chặt bị từ năm 1966.

Sau đây là thành tích năng nhật chặt bị của quan giám đốc có máu ăn cắp vật:

— Thời của khách sạn Majestic từ củ hành, củ tỏi, gói hạt tiêu, miếng thịt, con cá đem về nhà riêng.

— Mỗi ngày khách sạn nhà nước (Majestic tức Hotel de l'eau tức ô-ten ô hô) phải dành cho quan Bá Thạch họ Trần 4 repas complets và bắt bồi đánh xe mang đến tận nhà riêng. Những ngày quan Bá Thạch đi công cán ngoại quốc, khách sạn vẫn phải mang đều đều. Quan đi vắng nhưng bày chó ở nhà đớp giùm.

— Chưa đủ, mỗi ngày quan Bá Thạch « bắt » 10 kí gạo. Lâu lâu lại « hia » nửa con cừu. La ve, nước ngọt thì uống xong, nuốt luôn cả vỏ, dù vỏ bằng thủy tinh. Nướng xong đồ và cho nhân viên khách sạn ăn cấp. Đến lúc ông Quản Lý truy ra, quan Bá Thạch phải đền tiền.

— Tranh giành với Quản Lý khách sạn từng cái máy chữ, cái xẻ mạt dù quan Bá Thạch đã chiếm một lúc ba cái công xa.

— Lấy tiền nhà nước mua máy lạnh, mua đồ hộp của Thái Thạch cho vợ xài và bắt khách sạn thanh toán hóa đơn v.v...

Những thành tích ăn cắp vật của quan giám Trần bá Thạch kể trên, được nhật báo Thời Sự Miền Nam (không dám nhận là đồng nghiệp vì theo quý đảng do phân cột của báo Chính Luận, tuần báo không phải là đồng nghiệp của nhật báo, một ý kiến rất độc đáo) tung ra. Tân Nã Cầu chỉ xin sao lục.

Người ta còn đồn rằng quan giám Bá Thạch có máu phân thù. Trào thượng thư Trần Văn Kiện, quan giám được ưu đãi ra rít, hưởng toàn đặc ân nhưng khi thượng thư Kiện ca bài « quy thứ lai hề » thì quan giám Bá Thạch lại quai miệng đá chủ cũ để ăn diêm của chủ mới. Và vẫn chơi đòn ngầm hại Thượng thư Lưu Văn Tính. Bằng chứng là khi nghị sĩ Trần Văn Lâm xin đặt trụ sở Hiệp Hội Phát Triển Bang Giao Quốc Tế ở khách sạn Majestic, quan giám Bá Thạch đã bác đơn. Nhưng sợ nghị sĩ Lâm « chơi », bèn đồ và cho xếp Tính với hy vọng ông Lâm sẽ cầu sươn bỏ, lời ông Tính ra quốc hội mà mất mặt.

Du lịch kiêu quan giám Bá Thạch đã trở thành du thủ, du thực! Bộ Tài Chánh lo xit DDT đi chứ. Và Giám sát viện (có lẽ vụ Daihatsu lậu thuế) cũng nên ghé con mắt trông sang một tí!

NHỮNG LỜI CUỐI CHO CÔ HIỆU TRƯỞNG TRẦN THỊ TỶ

Thưa cô,

Tôi với cô vốn không quen biết. Nhưng từ khi nhà thăm phán Lê Minh-Liên lập ra nền giáo dục đêm và dùng cô làm vật tế cờ thì tôi bỗng thấy quen thân cô lắm lắm. Hơn thế nữa, 6000 học sinh Gia Long đều là các em tôi, các cháu tôi hay các con tôi. 6000 đứa trẻ mến thương cô, khăng khăng bảo cô là người đức độ trong khi ông thẩm phán buộc tội cô vô-lễ, ngạo mạn, tôi có quyền đứng về phía con em tôi mà an ủi cô. Tôi biết cô vào ngành giáo dục bằng cửa chính, bằng cửa trường sư phạm. Ông nguyên tổng trưởng giáo dục Nguyễn Văn Thơ đã nói lên nhiều niềm ưu ái đối với lương tâm chức nghiệp của cô. Đã vào bằng cửa chính, thì rất đáng hãnh diện khi ra bằng cửa chính. Ra bằng ngạo mạn. Có nên ngạo mạn với những người vô Giáo Dục (vô Bộ Giáo Dục đó) bằng con đường chó ngáp phải đuôi. Họ hành hạ, bôi bả cô hôm nay, ngày mai cuộc đời sẽ hành hạ, bôi bả họ. Luật đời mà, có Tỵ. Những người trí thức nặng lòng với giáo dục hiền cô, đồng nghiệp của cô hiền cô, Thế là đủ. Cán quái gì nghĩ đến cái uy quyền phù du của

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh SG.

những kẻ «bùng con mắt dậy thấy mình»... Tổng trưởng Thôi, sóng gió kẻ như đã trôi qua. Cô hãy vui lòng phục vụ giáo dục ngày và xê ra cho ông Lê Minh Liên phục vụ giáo dục đêm. Ánh sáng không bao giờ đồng lõa với bóng tối. Khi nào có buồn, cần người tri kỷ, hãy viết thư cho Tân Nã Cầu, cô nhé! Tân Nã Cầu hứa sẽ trả lời cô bằng thư riêng. Vì Tân Nã Cầu rất phục những người đức độ mà biết cứng cỏi.

Hãy cứng cỏi mà sống theo đạo sống của «con cò đi ăn đêm đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao». Cô đã treo cái gương sáng cho môn đệ của cô.

TRUYỀN GÃ LÁI TRÂU HỌC ĐÒI BÀN VIỆC NƯỚC

Miền cực Nam nước Giao Chi có một anh chuyên sống về nghề bán Sứ Cua Trâu, để mưu cầu danh vọng qua hết triều đại này sang triều đại khác. Thiên hạ quen gọi anh ta là gã lái trâu. Gã lái trâu quyền lực nhon sắc như cặp sừng trâu chọi, trong sợ ngoài nể. Không ai dám trêu chọc lái trâu.

Mùa thu năm Kỷ Dậu, gã lái trâu nổi hứng bàn việc nước. Có kẻ sĩ đến trước chường trâu, chỉ vào mặt gã lái trâu mà mắng rằng:

— Anh hãy lợi dụng sức lao động của trâu mà mưu sinh mà bán cái sức mạnh ấy cho bất cứ kẻ nào sẵn tiền mua. Hãy biết điều một tí. Chỉ nên nói về sừng trâu, đuôi trâu, phân trâu và... để trâu. Và có tìm la thì đồ cho trâu. Nay anh bàn việc nước chẳng khác gì anh đồ bệnh tìm la cho... dân tộc. Người ta sợ anh nhưng tôi là kẻ sĩ trên răng dưới khó, tôi cóc sợ anh. Cùng lắm anh giết tôi chứ quái gì!

Gã lái trâu bước tới, cúi xuống lấy kẻ sĩ ba lạy:

— Tiên sinh dạy phải,

Từ đó, Thôi không mở miệng bàn việc nước nữa. (Xuân Thu Chiến Quốc)

NHỒI BÀN: Bàn thì sợ bị sừng trâu húc lời ruột, Tân Nã Cầu vốn hèn và nhát. Vậy bàn tức là không bàn vậy.

LỬA VIỆT VÀ CÁC CHUYÊN VIÊN CHƠI TÔNG TRƯỞNG

Tuần báo Lửa Việt của hai ông Phạm Nam Sách và Trần Quý Phong sắp ra lò. Cả hai ông đều là bạn thân của bốn báo chủ nhiệm và chủ bút. Nay hai ông ra báo, Tân Nã Cầu được chỉ thị giới thiệu nồng nhiệt tuần báo Lửa Việt. Và sẽ đăng quảng cáo cho Lửa Việt tới 50% đối xử như đồng nghiệp thật lực. Nếu cần, sẽ phước thiện. Chứ không xử bần như anh nhật báo nọ, coi toàn báo không phải là đồng nghiệp. Lại nói Lửa Việt là tuần báo chính trị, xã hội, văn hóa do các chuyên viên «chơi» tông trưởng chủ trương.

Con Ong chân thành chúc Lửa Việt sáng rực để đốt cháy lông chim, lông... «đẽ» và lông lá của bọn lãnh tụ giả hình. Xin các ông đừng ngòm, các ông ngòm Con Ong buồn lắm đấy. Vì các ông không ảnh hưởng gì đến Con Ong nên Con Ong hung hăng giới thiệu các ông.

Nhân tiện, xin chào mừng ông bạn Lý Quý Chung. Tiếng Nói Dân Tộc đã được tục bản, ông Lý hết cô đơn rồi nhé! Cầu chúc TNDT sống mạnh, sống hùng để Con Gà gáy rộn ràng nhà cửa, xóm làng.

NỘI CÁC BÀNH NHẤT DƯỚI MẮT CON ONG

Đây là thành phần nội các bành nhất dưới mắt Con Ong.

Thủ Tướng Nguyễn Ngọc Nghĩa (Dân biểu cầm nhăm tượng Châm).

Đệ I Phó Thủ tướng Trần Duy Tự (Dân biểu buôn lịch cời trường).

Đệ II Phó Thủ tướng Đặng Văn Sung (nghị sĩ đồ phân rao vặt).

Tổng trưởng nội vụ Vũ Hồng Khanh (chuyên viên cách mạng bằng tay).

Tổng trưởng kinh tế Diệp Văn Hưng (Dân biểu bị tố là gian thương).

Tổng trưởng giáo dục Lê Minh Liên (đương kim tông trưởng giáo dục).

Tổng trưởng văn hóa Trần Ngọc Huyền (Cựu thứ trưởng thông tin, người nói phét viết một ngày được 100 trang kiếm hiệp Kim Dung).

Tổng trưởng thông tin Giáp Văn Thập (Chủ trương dạy lái xe).

Tổng trưởng yêu đương Trần Du (Linh mục tìm bạn tâm tình).

Tổng trưởng tôn giáo Nguyễn Bửu Đạt (Đại đức Thích Hộ Giác).

Tổng trưởng tài chánh Trần Bá Thạch (Giám đốc Nha Du Lịch).

Tổng trưởng lao động Trần Thế Minh (Nghị sĩ có vóc dáng rất lao động).

Tổng trưởng xã hội Trần Ngọc Liễn (Luật sư, nghề của chàng trước đây).

Tổng trưởng ngoại giao Trần Thập Thành (Ngoại trưởng trong Nội các Đười Ươi).

Với thành phần trên đây, Con Ong tin rằng Thủ tướng Nguyễn Ngọc Nghĩa sẽ lãnh đạo dân tộc noi gương cầm nhăm tượng Châm của ông để đi... nhầy dù đồ Mỹ hết trơn. Và hạnh phúc ra rít.

ĐỪNG CÓ LO, HỒI KHƯA CỬA E GIAO CHI

Mấy nhật báo (xin được nhận là đồng nghiệp nhé) đang mở ung nhọt Air Việt Nam. Nghị sĩ Trần Văn Lâm cũng nhẩy vào cuộc, chân đá các quan to «Khí Việt Nam — Air là là khí, Tây bồi đó — tay dấm các quan nhỏ và (khó diễn tả quá, xin hiểu ngầm)... chọi các em «ô tét đờ...khí». Ôi, dấm đá làm gì. Hòa bình đến nơi rồi. Hòa bình đến, chó nó cũng không thêm đi xe đồ bay của Air Việt Nam, cái nơi coi hành khách hôm nay như chó. Người ta đi xe lửa, đi đò, đi tàu đi ô tô đi bộ... Bấy giờ, Air Việt Nam sẽ dỏi dài ra. Các em «ô tét đờ...khí» thích khinhmiệt dân nghèo sẽ thất nghiệp, sẽ về đi bán khô mực nướng, bán chè đậu đen bán nước mía và «đi» xa hơn nữa! Riêng các em bay đường quốc ngoại hãy coi chừng. Các em làm bộ vừa vừa chứ, các em có muốn các anh chỉ chỗ các em mua đồ qua mặt quan thuế về nhờ những ô tiêu thụ hàng lậu không? Xét lại tư cách đi, kéo một mai hòa bình, xuống chó. chó nó cũng khinh bỉ!

NGÀY MAI BẠN NHỚ VÒ CHO BẰNG ĐƯỢC

tuổi ngọc SỐ LÊN 3

Một tuần báo đọc dễ nhẹ nhàng thanh thoát và yêu sống cả tuần.

DUYÊN ANH — NHẬT TIẾN — ĐÌNH TIẾN LUYỆN chủ trương
BÁO ĐỌC HÀNG THÁNG:

- VẤN ĐỀ : tạp chí xuất bản trung tuần mỗi tháng
- VĂN : bán nguyệt san xuất bản 1 và 15 mỗi tháng
- QUẢN CHÚNG : bán nguyệt san xuất bản 1 và 15 mỗi tháng

VÀ CON ONG THÌ KHỎI NÓI RỜI